

Rolnummer 2784
Arrest nr. 134/2004 van 22 juli 2004

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 10, tweede lid, van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, zoals gewijzigd bij de wet van 15 maart 1999, gesteld door het Hof van Beroep te Luik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot, J.-P. Moerman en J. Spreutels, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 12 september 2003 in zake de gemeente Dalhem tegen de n.v. Belgacom Mobile, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 18 september 2003, heeft het Hof van Beroep te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is artikel 10, tweede lid, van de wet van 24 december 1996, gewijzigd bij artikel 92 van de wet van 15 maart 1999, en in die zin geïnterpreteerd dat het een vermoeden van gegrondheid van het aanvankelijk bezwaar instelt, indien en wanneer bij de rechtbank van eerste aanleg een fiscaal beroep aanhangig wordt gemaakt zonder dat het initieel bezwaar beslecht is, in strijd met de artikelen 10, 11 en 172 van de gecoördineerde Grondwet, afzonderlijk of in samenhang gelezen, doordat, enerzijds, dat vermoeden enkel van toepassing is op de gemeentelijke of provinciale bepalingen en niet op de rijksbelastingen, terwijl, anderzijds, het een verschil in behandeling teweegbrengt tussen de belastingheffende overheid en de belastingschuldige ? »

Memories zijn ingediend door :

- de gemeente Dalhem, vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, waarvan de kantoren zijn gevestigd te 4607 Dalhem, rue de Maestricht 4;
- de n.v. Belgacom Mobile, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1210 Brussel, Vooruitgangstraat 55;
- de Vlaamse Regering.

De gemeente Dalhem en de n.v. Belgacom Mobile hebben memories van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 9 juni 2004 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. J.-M. Delcour en Mr. C. Delvaux *loco* Mr. F. Delobbe, advocaten bij de balie te Luik, voor de gemeente Dalhem;
 - . Mr. P. Carreau, advocaat bij de balie te Brussel, voor de n.v. Belgacom Mobile;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en E. De Groot verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

De n.v. Belgacom Mobile » dient bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dalhem een bezwaarschrift in tegen de inkohiering van een belasting te haren laste door die gemeente, ter uitvoering van een belastingverordening betreffende de zendmasten voor G.S.M. die op het grondgebied van de gemeente zijn gebouwd. Het college doet binnen zes maanden na het bezwaar geen uitspraak. De n.v. Belgacom Mobile stelt bij de Rechtbank van eerste aanleg te Luik beroep in. Die Rechtbank stelt vast dat het indienen van het beroep het college van burgemeester en schepenen van de gemeente belet een beslissing te nemen. Zij beslist ook dat, met toepassing van artikel 10, tweede lid, van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, het ingediende bezwaar gegrond moest worden geacht.

De gemeente Dalhem stelt tegen het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg hoger beroep in. Het Hof van Beroep te Luik stelt vast dat het arrest nr. 114/2000, dat het Hof op 16 november 2000 heeft uitgesproken, zich niet uitdrukkelijk verzette tegen de interpretatie die de Rechtbank van eerste aanleg aan artikel 10 van de voormelde wet had gegeven. Het Hof van Beroep gaat evenwel ervan uit dat daaruit een onverantwoordbare discriminatie zou kunnen voortvloeien ten aanzien van de gevolgen van de aanhangigmaking van de zaak bij de rechtbank, bij ontstentenis van een administratieve beslissing binnen zes maanden, aangezien, vermits het om rijksbelastingen gaat, de belastingplichtige niet automatisch gelijk heeft terwijl zulks het geval zou zijn wanneer men dat artikel 10 toepast, voor de gemeente- en provinciebelastingen.

Het Hof van Beroep te Luik stelt de bovenvermelde prejudiciële vraag aan het Hof.

III. *In rechte*

- A -

Memorie van de n.v. Belgacom Mobile, geïntimeerde voor de verwijzende rechter

A.1.1. Volgens de n.v. Belgacom Mobile is in het arrest nr. 114/2000 van het Hof duidelijk een onderscheid gemaakt tussen de gevolgen van het verstrijken van de termijn van zes maanden (hetgeen niet leidt tot de automatische gegrondheid van de beslissing) en de ontstentenis van een beslissing, hypothese waarin het Hof heeft geoordeeld dat artikel 10, tweede lid, van de wet van 24 december 1996 elke praktische draagwijdte miste. Belgacom Mobile beweert dat die vaststelling niet belet dat de norm in het positieve recht blijft voortbestaan, zodat het bezwaar bij ontstentenis van een beslissing van het schepencollege gegrond moet worden geacht.

De verwerende partij voor de verwijzende rechter wijst ook erop dat de gerechtelijke fase van het contentieux slechts de voortzetting is van de administratieve fase. Zij beweert in dat opzicht dat de redenering van de burgerlijke Rechtbank te Luik in eerste instantie de enige juiste is, doordat zij van mening is dat, zodra een gerechtelijk beroep is ingesteld, het bezwaar gegrond moet worden geacht, met toepassing van het betwiste artikel 10.

A.1.2. Met betrekking tot het verschil in behandeling tussen de federale en de lokale belastingen beweert de n.v. Belgacom Mobile dat het streven naar eenvormigheid van de procedures inzake fiscale geschillen op lokaal en federaal vlak niet inhoudt dat het voorzien in een strengere procedure op lokaal vlak van rechtswege een discriminatie zou zijn. Volgens de parlementaire voorbereiding van de betwiste bepaling zou de wetgever de lokale overheden hebben willen confronteren met hun nieuwe bevoegdheden in de lokale fiscale procedure. Sedert het Hof dat arrest heeft uitgesproken, zouden tal van lokale overheden blijkbaar van mening zijn dat zij niet meer aan enige termijn zijn gebonden om uitspraak te doen over een bezwaarschrift betreffende een ingekohierde belasting.

Uit de parlementaire voorbereiding zou bovendien blijken dat, hoewel de federale overheid ook binnen zes maanden na het bezwaarschrift uitspraak moet doen, zoals dat het geval is voor de lokale overheden, de wetgever niet een zo strikte sanctie heeft willen instellen bij ontstentenis van een beslissing, vermits de dossiers zo complex kunnen blijken te zijn dat het niet mogelijk is binnen die termijn uitspraak te doen. Zulks zou evenwel niet het geval kunnen zijn voor de lokale belastingen, waarvan de fiscale techniek veel eenvoudiger is.

Volgens Belgacom Mobile zou de wetgever zich ook hebben laten leiden door de beginselen van behoorlijk bestuur en van doeltreffendheid van de behandeling van de bezwaarschriften. Het schepencollege of de gouverneur die de belasting hebben ingekohierd, zouden zich immers in de juiste positie bevinden om de betwiste belastingverordening te kennen en een doeltreffend en snel antwoord te geven op een bezwaarschrift. De bekritiseerde maatregel wilde dus een antwoord geven op de vrees dat de nieuwe belastingheffende overheden hun rol van administratieve filter niet correct zouden spelen.

A.1.3. Met betrekking tot het verschil in behandeling tussen de belastingheffende overheid en de belastingschuldige is de n.v. Belgacom Mobile van mening dat, hoewel zij beiden partij zijn bij een proces, zij daarom nog geen vergelijkbare categorieën zijn. Tot staving van die stelling citeert de verwerende partij het arrest nr. 114/2000 van het Hof.

Zij voegt eraan toe dat het verschil in behandeling tussen de belastingheffende overheid en de belastingschuldige op zijn minst redelijk en objectief verantwoord is ten aanzien van de doelstelling van de wetgever die erin bestond het stilzitten van de administratie te bestraffen. In dat opzicht is zij van mening dat de belastingplichtige, voor een technisch eenvoudige betwisting, niet het stilzitten van de administratie moet ondergaan en daarbij gerechtskosten oplopen voor de behandeling van een bezwaarschrift door de rechtbanken. Bovendien zou er geen sprake zijn van enige schending van de rechten van de verdediging van de belastingheffende overheid vermits die de gelegenheid zal hebben gehad om een beslissing te nemen en haar standpunt te laten horen tijdens de administratieve fase van de procedure.

Memorie van de gemeente Dalhem, appellante voor de verwijzende rechter

A.2.1. De gemeente Dalhem wijst erop dat de federale en gemeentelijke belastingheffende overheden twee vergelijkbare categorieën zijn en beweert dat het verschil in behandeling tussen die twee categorieën tot voornaamste gevolg heeft dat de rechtbank, op het vlak van de gemeentebelastingen, slechts de ontstentenis van beslissing vanwege het schepencollege kan vaststellen zonder de mogelijkheid te hebben zich uit te spreken over de gegrondheid van het bezwaarschrift tegen de gemeentebelasting, terwijl op het niveau van de federale belastingen zij zal kunnen oordelen over de gegrondheid van het haar voorgelegde bezwaar. Een dergelijke maatregel zou niet pertinent zijn ten aanzien van het doel van uniformisering van de procedures dat de wetgever nastreefde met de aanneming van de betwiste bepaling.

De appellante voor de verwijzende rechter beweert ook dat de minister, in de parlementaire voorbereiding van de betwiste bepaling, ten onrechte het aangeklaagde verschil in behandeling heeft verantwoord met het technisch relatief eenvoudige karakter van de gemeentebelastingen ten opzichte van de rijksbelastingen.

A.2.2. Met betrekking tot het verschil in behandeling tussen de belastingheffende overheid en de belastingschuldige is de gemeente van mening dat, vermits zij beiden partij zijn bij de gerechtelijke procedure zodra die wordt opgestart, zij op dezelfde manier hun argumenten moeten kunnen doen gelden voor een onafhankelijke instantie. Zulks is evenwel niet het geval krachtens het vermoeden vastgesteld bij artikel 10 van de wet van 24 december 1996, vermits het bezwaarschrift gegrond zal worden geacht, los van elk argument dat de gemeente voor haar verdediging zou hebben kunnen aanvoeren. De betwiste bepaling zou aldus, zonder pertinente reden, het algemene beginsel van de rechten van de verdediging schenden.

Memorie van de Vlaamse Regering

A.3.1. Volgens de Vlaamse Regering stemt de redenering van het Hof van Beroep te Luik niet overeen met de logica van de overwegingen van het arrest nr. 114/2000 van het Hof. Indien men de grondwetsconforme interpretatie volgt die door het Hof was aangenomen, zou men ervan moeten uitgaan dat het « niet werkbare » karakter van artikel 10 ook geldt voor de gerechtelijke fase van het contentieux.

A.3.2. De Vlaamse Regering voegt eraan toe dat, met toepassing van de bijzondere wet van 13 juli 2001 waarbij de bijzondere wet tot hervorming der instellingen is gewijzigd, de gewesten bevoegd zijn geworden om de in de wet van 24 december 1996 bedoelde aangelegenheid te regelen. Dat zou bovendien zijn bevestigd door de afdeling wetgeving van de Raad van State in een advies van 12 maart 2003.

Memorie van antwoord van de n.v. Belgacom Mobile

A.4.1. De n.v. Belgacom Mobile neemt de argumenten over die zij in haar memorie had uiteengezet.

A.4.2. Met betrekking tot het gezag van het arrest nr. 114/2000 van het Hof voegt zij eraan toe dat de door de Vlaamse Regering verdedigde stelling niet in aanmerking kan worden genomen. Hoewel het Hof een verzoenende interpretatie heeft aangenomen, heeft die volgens haar geen betrekking op de betwiste bepaling als dusdanig. Om de verzoenende interpretatie van het Hof in acht te nemen, zou het aldus niet nodig zijn de toepassing van artikel 10, tweede lid, van de wet van 24 december 1996 te weren maar enkel te overwegen dat artikel 1385*undecies* van het Gerechtelijk Wetboek geen termijn bevat binnen welke men ervan moet uitgaan dat het bezwaarschrift gegrond moet worden geacht.

De n.v. Belgacom Mobile wijst ook op het feit dat, vermits het voormelde artikel 10, tweede lid, niet *expressis verbis* is vernietigd, die bepaling in het positieve recht blijft voortbestaan en dus haar gevolgen moet kunnen hebben.

A.4.3. Met betrekking tot het verschil in behandeling van de belastingheffende overheid en de belastingschuldige stelt de n.v. Belgacom Mobile ook dat de belastingplichtige beschikt over een termijn van drie maanden om een bezwaarschrift in te dienen en dat de gemeente over een minimale termijn van zes maanden beschikt om zich daarover uit te spreken. Het verband zou derhalve niet onredelijk zijn vermits de administratie over minstens tweemaal zoveel tijd beschikt om haar beslissing te wijzen als de belastingplichtige om zijn bezwaar te formuleren.

Memorie van antwoord van de gemeente Dalhem

A.5.1. De gemeente Dalhem wijst erop dat de feitelijke situatie die aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 114/2000 verschilt van die van de prejudiciële vraag. In zijn arrest zou het Hof zich niet hebben uitgesproken over de toepassing van het vermoeden van inwilliging van het bezwaarschrift op het vlak van de gerechtelijke fase wanneer de ontstentenis van beslissing wordt vastgesteld.

A.5.2. Met betrekking tot het verschil in behandeling tussen de federale en de lokale belastingheffende overheden beweert de gemeente Dalhem dat de responsabilisering van de belastingheffende overheden en het beginsel van behoorlijk bestuur richtinggevend beginzelen zijn die de belastinghervorming in haar geheel beheersten en die het voormelde verschil in behandeling niet konden verantwoorden.

Dat verschil in behandeling zou ook niet kunnen worden verantwoord door de strijd tegen de toename van de gerechtelijke achterstand.

- B -

B.1. De verwijzende rechter vraagt het Hof naar de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 172, van de Grondwet, van artikel 10, tweede lid, van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, zoals gewijzigd bij artikel 92 van de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen.

Volgens de verwijzende rechter zou de voormelde bepaling, zo geïnterpreteerd dat ze een vermoeden van gegrondheid instelt van het aanvankelijke bezwaar dat door een belastingplichtige tegen een gemeentebelasting is ingediend, wanneer het college van

burgemeester en schepenen geen uitspraak heeft gedaan over dat bezwaar en bij de rechtbank een fiscaal beroep aanhangig is gemaakt, een verschil in behandeling in het leven roepen, enerzijds, tussen de gemeente en de Staat, aangezien hetzelfde vermoeden niet van toepassing is op de rijksbelastingen en, anderzijds, tussen de belastingheffende overheid en de belastingschuldige, aangezien eerstgenoemde het vermoeden ondergaat dat ten voordele van laatstgenoemde is vastgesteld.

B.2. De in het geding zijnde bepaling luidt :

« Art. 10. Tegen de beslissing genomen door de in artikel 9 bedoelde overheden [de gouverneur of het college van burgemeester en schepenen] kan beroep ingesteld worden bij de rechtbank van eerste aanleg van het rechtsgebied waarin de belasting gevestigd werd.

Bij ontstentenis van beslissing wordt het bezwaar geacht gegrond te zijn. De artikelen 1385*decies* en 1385*undecies* van het Gerechtelijk Wetboek zijn van toepassing.

Tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg kan verzet of beroep ingesteld worden.

Tegen het arrest van het Hof van Beroep kan voorziening in cassatie ingesteld worden. »

De artikelen 1385*decies* en 1385*undecies* van het Gerechtelijk Wetboek bepalen :

« Art. 1385*decies*. Tegen de belastingadministratie wordt de vordering inzake de geschillen bedoeld in artikel 569, eerste lid, 32°, ingesteld bij verzoekschrift op tegenspraak.

Titel *Vbis* van boek II van het vierde deel, met uitzondering van artikel 1034*ter*, 3°, en artikel 1034*quater*, is van toepassing.

Op straffe van nietigheid wordt bij elk exemplaar van het verzoekschrift of van de dagvaarding een afschrift van de bestreden beslissing gevoegd.

Wanneer een voorafgaand administratief beroep wordt georganiseerd door of krachtens de wet en de administratieve overheid nog geen beslissing heeft genomen, moet, in afwijking van het derde lid, een afschrift van het administratief beroep en van de ontvangstmelding van dit beroep worden bijgevoegd.

Art. 1385*undecies*. Tegen de belastingadministratie wordt de vordering inzake de geschillen bedoeld in artikel 569, eerste lid, 32°, slechts toegelaten indien de eiser voorafgaandelijk het door of krachtens de wet georganiseerde administratief beroep heeft ingesteld.

De vordering wordt ingesteld ten vroegste zes maanden vanaf de datum van ontvangst van het administratief beroep zo over dit beroep geen uitspraak is gedaan en, op straffe van

verval, uiterlijk binnen een termijn van drie maanden vanaf de kennisgeving van de beslissing met betrekking tot het administratief verhaal.

De in het tweede lid bedoelde termijn van zes maanden wordt met drie maanden verlengd wanneer de betwiste aanslag van ambtswege door de administratie is gevestigd. »

B.3.1. Artikel 366 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals gewijzigd bij artikel 24 van de wet van 23 maart 1999 betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken, bepaalt dat de belastingschuldige tegen de op zijn naam gevestigde aanslag bezwaar kan indienen bij de directeur der belastingen. Er is niet voorzien in een bindende termijn waarbinnen de directeur zijn beslissing over het bezwaarschrift moet nemen noch in een sanctie voor het uitblijven van een dergelijke beslissing. Artikel 1385*undecies* van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt echter dat de belastingschuldige slechts een vordering voor de rechtbank van eerste aanleg vermag in te stellen ten vroegste zes maanden vanaf de datum van ontvangst van het administratief beroep zo over dat beroep geen uitspraak is gedaan.

Uit de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepalingen blijkt dat, wat de federale belastingen betreft, de wetgever niet heeft willen opteren voor een systeem waarbij het niet-beslissen binnen een bepaalde termijn zou worden gelijkgesteld met de inwilliging van het bezwaarschrift aangezien hij vreesde dat de administratie onder druk zou kunnen worden gezet om bepaalde dossiers zo traag mogelijk te behandelen (*Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1341/23, p. 3). Bovendien vond hij het ondenkbaar dat een uitvoerbare titel waarmee de Staat een bepaalde som kan invorderen, enkel en alleen door het verlopen van een termijn ongedaan zou worden gemaakt (*Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1341/17, pp. 30-31). Op dezelfde wijze heeft de wetgever het verstrijken van de termijn niet willen gelijkstellen met de verwerping van het bezwaarschrift, uit vrees dat de administratie ertoe zou worden aangezet over zo weinig mogelijk dossiers een beslissing te nemen (*Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1341/23, p. 46). Bovendien wenste hij aan de belastingplichtige de mogelijkheid te laten om, in complexe dossiers, ook na het verstrijken van de termijn van zes maanden de dialoog met de administratie voort te zetten (*Parl. St.*, Kamer, 1997-1998, nr. 1341/23, pp. 3 en 21).

B.3.2. Inzake gemeente- en provinciebelastingen daarentegen heeft de wetgever het vermoeden van gegrondheid van het bezwaar gehandhaafd dat hij had ingevoerd bij de wet van 24 december 1996. Het ging erom de gemeente- en provinciebelastingen en de

rijksbelastingen gelijk te schakelen door een administratief beroep mogelijk te maken bij de instantie die het kohier uitvoerbaar heeft verklaard, alvorens de gerechtelijke procedure wordt gestart. Bovendien moest het systeem bedoeld in de wet van 24 december 1996 behouden blijven, aangezien, volgens de Minister van Binnenlandse Zaken, in vergelijking met de rijksbelastingen de gemeentebelastingen « technisch gezien relatief tot zeer eenvoudig » zijn (*Parl. St.*, Senaat, 1998-1999, nr. 1/966/11, p. 206).

B.3.3. Met zijn arrest nr. 114/2000, van 16 november 2000 heeft het Hof vastgesteld dat de in het geding zijnde bepaling verstoken was van elke praktische draagwijdte, aangezien zij in geen enkele termijn voorzag binnen welke het college van burgemeester en schepenen of de gouverneur uitspraak moeten doen. Het Hof heeft tevens geoordeeld dat die termijn evenmin kon worden afgeleid uit de verwijzing naar artikel 1385*undecies* van het Gerechtelijk Wetboek, vermits de in die bepaling vastgestelde termijn uitsluitend betrekking heeft op het instellen van de vordering bij de bevoegde rechtbank.

B.4.1. Volgens de verwijzende rechter zou de door het Hof in zijn arrest vastgestelde ontstentenis van praktische draagwijdte van de bepaling zich beperken tot de administratieve fase van de procedure, zodat in de gerechtelijke fase de rechtbank elke beoordelingsbevoegdheid zou verliezen om reden van het vermoeden van gegrondheid van het bezwaar, terwijl zulks niet het geval is wanneer bij de rechtbank een vordering in verband met een rijksbelasting aanhangig wordt gemaakt.

Het Hof dient de in het geding zijnde bepaling te onderzoeken in de interpretatie die daaraan door de verwijzende rechter is gegeven.

B.5.1. Te dezen ziet het Hof niet in wat zou kunnen verantwoorden dat de wetgever in de jurisdictionele fase van de fiscale procedure opteert voor een vermoeden van gegrondheid van het bezwaar wat de gemeentebelastingen betreft, terwijl hij zich blijkbaar heeft verzet tegen een identieke maatregel voor de federale belastingen en een dergelijke maatregel zelfs aanmerkt als ondenkbaar. Aldus zou het gemeentebestuur, op dezelfde wijze als het federale bestuur, voor sommige dossiers onder druk kunnen worden gezet. Ten aanzien van het feit dat het verstrijken van een termijn de gemeente een uitvoerbare titel doet verliezen waarover zij beschikte om de haar verschuldigde som in te vorderen, kan een dergelijke maatregel in de

ogen van de wetgever niet aanvaardbaar worden gemaakt door de enkele omstandigheid dat de lokale belastingen vanuit technisch oogpunt een eenvoudig karakter zouden hebben.

Een dergelijke maatregel doet bovendien op onevenredige wijze afbreuk aan de rechten van de gemeenten, waaraan ongeacht de redenen van de ontstentenis van beslissing in de administratieve fase van de procedure, elke mogelijkheid wordt ontzegd om hun verweermiddelen te doen gelden voor de rechter, aangezien laatstgenoemde zich ertoe moet beperken die ontstentenis van beslissing vast te stellen, zonder rekening te houden met de grond van de zaak.

B.5.2. Aangezien het gemaakte verschil in behandeling tussen de federale belastingen en de gemeentebelastingen verstoken is van een redelijke verantwoording en op onevenredige wijze afbreuk doet aan de rechten van de gemeenten, is artikel 10, tweede lid, van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, zoals gewijzigd bij artikel 92 van de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen, in de interpretatie die daaraan door de verwijzende rechter is gegeven, niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

B.6.1. Het Hof merkt echter op dat het voormelde artikel 10, tweede lid, een andere interpretatie kan krijgen, waardoor het bestaanbaar wordt met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Uit de parlementaire voorbereiding van de betwiste bepaling blijkt immers dat de bedoeling van de wetgever erin bestond, op het vlak van de jurisdictionele beroepen, een parallellisme in het leven te roepen tussen de regels die toepasselijk zijn op de rijksbelastingen en die welke van toepassing zijn op de provincie- en gemeentebelastingen (*Parl. St.*, Senaat, 1998-1999, nr. 1-966/11, pp. 198 en 199).

Aangezien werd gevreesd dat het college van burgemeester en schepenen weinig geneigd zou zijn om een administratief beroep te behandelen, heeft de wetgever het college verantwoordelijk willen stellen, wanneer het in gebreke bleef uitspraak te doen over het bezwaar dat door een belastingplichtige ten aanzien van een gemeentebelasting was ingediend. Dat is de reden waarom hij opnieuw het vermoeden van gegrondheid van het

bezwaar heeft ingediend bij ontstentenis van beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

B.6.2. Aangezien de wetgever het optreden van het college van burgemeester en schepenen doeltreffend heeft willen maken door de druk die op het college kon wegen indien het naliet uitspraak te doen over een bezwaar, dient te worden aangenomen dat de wetgever enkel de administratieve fase van de procedure heeft willen beogen, in het kader waarvan het Hof overigens de ontstentenis van praktische draagwijdte van artikel 10, tweede lid, heeft vastgesteld (arrest nr. 114/2000, B.27). Integendeel, door met verwijzing naar de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek te voorzien in de voorwaarden voor een beroep bij de rechtbank van eerste aanleg, heeft de wetgever niet gewild aan de rechter diens beoordelingsbevoegdheid te ontzeggen door hem de enkele bekrachtiging op te leggen van een vermoeden dat de wetgever zelf voorafgaandelijk zou hebben vastgesteld. De mogelijkheid om verzet aan te tekenen, in hoger beroep te gaan of voorziening in cassatie in te stellen, bedoeld in artikel 10, derde en vierde lid, van de wet van 24 december 1996, zet die vaststelling kracht bij. Daaruit blijkt dat, op gevaar af iedere zin aan het bestaan van de jurisdictionele beroepen te ontnemen, artikel 10, tweede lid, van de wet van 26 december 1996, gewijzigd bij artikel 92 van de wet van 15 maart 1999, zo moet worden geïnterpreteerd dat het niet van toepassing is op de gerechtelijke fase van de rechtspleging inzake gemeentebelastingen.

B.7. Aldus geïnterpreteerd stelt in het geding zijnde bepaling geen enkel verschil in behandeling in.

B.8. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

- Artikel 10, tweede lid, van de wet van 24 december 1996 betreffende de vestiging en de invordering van de provincie- en gemeentebelastingen, zoals gewijzigd bij artikel 92 van de wet van 15 maart 1999 betreffende de beslechting van fiscale geschillen, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in de interpretatie volgens welke die bepaling van toepassing is op de gerechtelijke fase van de rechtspleging inzake gemeentebelastingen.

- Geïnterpreteerd als zijnde niet van toepassing op de gerechtelijke fase van de rechtspleging inzake gemeentebelastingen schendt dezelfde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 22 juli 2004.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior